

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ZADRU
Zadar, Ulica plemića Borelli 9

Poslovni broj 163 P-989/2026

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Zadru, po sucu tog suda Jadranki Nižić - Peroš, u pravnoj stvari tužitelja Stipe Tomić, Briševo, Čelarov Put 4 OIB: 92365305306, zastupan po punomoćniku Frano Bazina, odvjetniku iz Zagreba protiv tuženika OTP banka d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, zastupan po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Marinović i partneri iz Zadra, radi ništetnosti, nakon održane glavne rasprave dana 1. rujna 2026. u nazočnosti tužitelja, zamjenika punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, te objave dana 13. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Odredba članka 5.2. kamatna stopa / naknada, Ugovora o kreditu broj 52466/07 od 14.6.2007. godine zaključenog između tužitelja Stipe Tomić, Briševo, Čelarov Put 4 OIB: 92365305306 kao korisnika kredita i prednika tuženika Societe Generale-Splitska banka d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 69326397242 koja glasi: „Naknada za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanje kreditom iznosi 0,30 % (slovima: nulacijalatrideset posto) od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita. Korisnik kredita se obvezuje platiti naknadu, neovisno o iskorištenom iznosu kredita.“ utvrđuje se ništetnom i ista ne proizvodi pravne učinke.

i

r i j e š i o j e

I. Odbija se prigovor mjesne nenadležnosti istaknut od strane tuženika kao neosnovan.

II. Odbija se prigovor radi prebijanja istaknut od strane tuženika kao neosnovan.

III. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833 da tužitelju Stipe Tomić, Briševo, Čelarov Put 4 OIB: 92365305306 nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.125,00 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude pa do isplate, u visini po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja

je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana, dok se u preostalom dijelu zatraženom u iznosu većem od dosuđenog zahtjev za naknadom troška odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 5. svibnja 2026. navodi da su tužitelj i prednik tuženika Societe Generale - Splitska banka d.d. (dalje tuženik) dana 14.6.2007. godine sklopili Ugovor o kreditu broj 52466/07, (dalje u tekstu: Ugovor) temeljem kojeg je tuženik tužitelju, kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 55.000,00 CHF prema prodajnom deviznom tečaju Kreditora, odnosno tuženika vrijedećem za CHF na dan korištenja kredita. Člankom 5. kamatna stopa / naknada predmetnog Ugovora tužitelju je nametnuta/ugovorena naknada u visini od 0,30 % od iznosa kredita, jednokratna, koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita. Radi se o tzv. ulaznoj naknadi na koju je tužitelj bio primoran pristati odnosno platiti kako bi mogao dobiti traženi kredit. Tužitelju je na ime tzv. ulazne naknade (prilikom isplate kredita) tuženik naplatio iznos od 165,00 CHF / 97,67 EUR (0,30% od iznosa kredita). Spornim člankom (točkom) 5.2. Ugovora o kreditu regulirana je obveza tužitelja na plaćanje naknade u slučaju dobivanja kredita. Tužitelj ovdje prije svega ističe da se radi o tipskom ugovoru koji je otisnut na tipskom obrascu koji je unaprijed pripremljen od strane tuženika kao trgovca i o čijim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a on kao takav uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sve sukladno odredbi članka 81. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03), a koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora. Tim člankom Zakona o zaštiti potrošača propisano je da se Ugovorna odredba o kojoj se nije posebno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je stavkom 2. istog članka propisano da se ima smatrati da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Iz navedenog proizlazi da su ugovorne odredbe kojima je ugovoreno plaćanje tzv. ulazne naknade, a slijedom toga i nišetne. O navedenoj odredbi ugovora, uopće se nije pojedinačno pregovaralo. Također, sporna odredba kojom je ugovoreno plaćanje tzv. ulazne naknade umetnuta je u predmetni ugovor o kreditu, a da tuženik tužitelja uopće nije upoznao sa sadržajem te odredbe. Sve je tužitelju bilo ponuđeno po principu „uzmi ili ostavi“, na način da je tužitelj na potpis dobio unaprijed pripremljen ugovor. Tuženik tužitelj uopće nije prezentirao koje on to posebne troškove ima u vezi s postupkom odobravanja kredita. Također, tuženik nije tužitelju prikazao i naveo na što se konkretno odnosi ulazna naknada koja je uredno naplaćena. Dakle, polazeći od nesporne činjenice da je odredba koja se odnosi na naplatu tzv. ulazne naknade bila sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od strane tuženika, o kojim odredbama nije bilo pregovora između ugovornih strana, niti je tužitelj imao mogućnost utjecaja na njihov sadržaj, a kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana (osim želje za ekstraprofitom) obveza, nameće se zaključak kako takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita – potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku – trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je sve

suprotno temeljnim načelima obveznog prava, uz ostalo načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti suradnje i zabrane zlorabe prava. Završno, jedini interes i ratio sporne odredbe je dodatno bogaćenje banke tuženika, stjecanje ekstraprofita i neopravdano korištenje pozicije jače strane ugovornog odnosa budući da potrošač, ukoliko treba kredit, mora pristati i na tu naknadu, samo da bi dobio traženi iznos kredita.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu u cijelosti osporava pravni osnov i visinu tužbenog zahtjeva te poriče sve navode tužbe u dijelu u kojem su u protivnosti s ovim odgovorom. Ujedno ističe prigovor zastare potraživanja te predlaže da se postavljeni tužbeni zahtjev u cijelosti odbaci ili odbije kao neosnovan, uz dosudu troškova postupka u korist tuženika. Za slučaj da sud nađe da je tužbeni zahtjev osnovan, opreza radi ističe se prigovor radi prebijanja tražbine tuženika s utuženom tražbinom tužitelja. Prije upuštanja u raspravljanje o meritumu spora, tuženik ističe prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Zadru. Sjedište tuženika (kao i njegovog pravnog prednika Societe Generale - Splitska banka d.d.) nalazi se u Splitu (Domovinskog rata 61 / Ruđera Boškovića 16). Poslovnica u Zadru u kojoj je ugovor sklopljen nikada nije imala pravnu osobnost niti samostalni upis u sudski registar. Slijedom članka 48. stavka 1. Zakona o parničnom postupku (ZPP), za suđenje je stvarno i mjesno nadležan Općinski sud u Splitu, pa se predlaže da se naslovni sud odmah oglasi mjesno nenadležnim i predmet ustupi Općinskom sudu u Splitu. Dodatno se osporava i aktivna legitimacija tužitelja u odnosu na status potrošača. Predlaže se od Porezne uprave pribaviti podatke o prihodima tužitelja od samostalne djelatnosti kako bi se utvrdilo je li kredit služio za ostvarivanje imovinske koristi (npr. iznajmljivanje nekretnine u turističke svrhe), čime tužitelj ne bi uživao zaštitu prema Zakonu o zaštiti potrošača (ZZP). Tužbeni zahtjev da je i u cijelosti neosnovan jer je kredit s valutnom klauzulom u CHF, u skladu s odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (ZID ZPK – NN 102/15), konvertiran u eurski kredit sklapanjem Dodatka br. 1 Ugovora o kreditu, a u međuvremenu je i u cijelosti otplaćen (obveza je prestala ispunjenjem). Prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda RH (VSRH) od 13. i 20. prosinca 2022. godine, korisnici koji su konvertirali kredite iz CHF u EUR nemaju pravo na obeštećenje glavnice i kamata, već eventualno samo na razliku u kamati. Konverzija po ZID ZPK djeluje ex tunc (od početka sklapanja osnovnog ugovora) i predstavlja lex specialis normu koja ima prednost pred općim odredbama Zakona o obveznim odnosima (ZOO) o ništetnosti. Sklapanjem Dodatka br. 1 izjednačen je položaj tužitelja s položajem u kojem bi se nalazio da je od početka koristio EUR kredit. Provedenim izračunom utvrđena je preplata koja je dijelom iskorištena za podmirenje budućih anuiteta, a dijelom isplaćena tužitelju. Time je nastala nova pravna osnova, što je VSRH potvrdio u oglednom postupku Gos-1/2019 (rješenje od 4. ožujka 2020.), utvrdivši da je sporazum o konverziji pravno valjan i proizvodi pravne učinke i u slučaju kada su nišetne odredbe osnovnog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Pozivanje tužitelja na odluku Rev-2868/18 je irelevantno jer se ta odluka odnosi samo na procesnu dopuštenost tužbe, a ne na meritum. Također, odluka Europskog suda u predmetu Dunai (C-118/17) nije primjenjiva na ovaj slučaj jer se u Mađarskoj radilo o izravnoj zakonskoj intervenciji ex lege, dok je u Hrvatskoj konverzija bila dobrovoljni izbor potrošača, što je potvrdio i Ustavni sud RH (rješenje U-I-3685/2015). Glede utužene ulazne naknade za obradu kredita u iznosu od 165,00 CHF (0,30% iznosa kredita / 97,67 EUR), ista nije bila nišetna niti lihvarska. Ugovorena je dobrovoljno, u skladu s načelom slobode uređivanja obveznih odnosa (čl. 2. ZOO-a), a služila je pokriću stvarnih materijalnih

troškova banke (prikupljanje i analiza dokumentacije, utrošeni radni sati). Mogućnost izmjene ugovornih odredbi voljom stranaka predviđena je i sudskom praksom (VSRH Rev-1172/18). Slijedom svega navedenog, tužitelj nema pravnog interesa ni pravnog osnova za vođenje ove parnice, slijedom čega tuženik predlaže da sud u cijelosti odbaci ili odbije tužbeni zahtjev uz obvezu tužitelja na nadoknadu troškova postupka.

3. Sud je u dokaznom postupku izveo dokaze čitanjem isprava i dokumentacije priloženih spisu i to: preslike Ugovora o kreditu od 14. lipnja 2007. sa prilogima (l.s.5-23), potvrdu banke (tuženika) o naplaćenju ulaznoj naknadi (l.s.24), popis transakcija po partiji kredita banke (l.s.24-27) te je saslušan tužitelj.

4. Tužbeni zahtjev tužitelja je osnovan.

4.1. Ovaj sud je odbio prigovor mjesne nenadležnosti istaknut od strane tuženika kao neosnovan. Naime, Općinski sud u Zadru je prema prebivalištu tužitelja nadležan u ovoj pravnoj stvari, a sve prema odredbama Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 113/09, 78/12, 56/13 i 41/14; dalje ZZP/07) u kojem je, između ostalih implementirana i smjernica 99/13 Europske ekonomske zajednice o nepoštenim odredbama potrošačkih ugovora, te na taj način hrvatsko zakonodavstvo uskladilo sa pravnom stečevinom Europske unije u području zaštite potrošača. Odredbom čl. 49. ZZP-a ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo te koja je suprotna načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača je nepoštena ugovorna odredba. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, a osobito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog ugovora trgovca. Odredbom čl. 51. ZZP-a propisano je da prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir priroda proizvoda ili usluge koje predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe kao i neki drugi ugovor koji je obzirom na ugovor koji se ocjenjuje predstavlja glavni ugovor, a odredba čl. 55. ZZP-a propisuje da je nepoštena ugovorna odredba ništetna. U konkretnom slučaju ugovor o kreditu sklopljen je na unaprijed formuliranom obrascu, pa se temeljem zakonske presumpcije ima uzeti da se radi o unaprijed formuliranim ugovornim odredbama o kojima stranke nisu pregovarale te tužitelj nije imao nikakvog utjecaja na njihov sadržaj. Prema stajalištu ovog suda, uzimajući u obzir sve okolnosti prilikom sklapanja ugovora u konkretnoj situaciji odredba o ugovorenoj mjesnoj nadležnosti predstavlja nepoštenu ugovornu odredbu s obzirom da se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja je napisana od strane tuženika sa svrhom da se nadležnost za sve sporove iz ugovora povjeri sudu svog sjedišta te si time ostvari pogodnost i bitno manje troškove. Uzimajući u obzir udaljenost mjesta prebivališta tužitelja od suda čija je nadležnost ugovorena, takva bi ugovorna odredba za tužitelja izazvala visoke troškove dolaska na sud, a time i znatnu neravnotežu o procesnopravnom položaju ugovornih stranaka.

4.2. U odnosu na navode tuženika da tužitelj nema pravnog interesa za podnošenje ove tužbe za navesti je da isti nisu osnovani. Naime, tužitelj može tražiti isplatu svih naknada i troškova te postaviti eventualno u budućnosti kondemnatori tužbeni zahtjev ukoliko se utvrdi ništetnost odredbi čl. 5. st. 2. ugovora o kreditu koji je predmet ovog spora. Utvrđenje ništetnosti naprijed navedenih odredbi ugovora o

kreditu može predstavljati pravni temelj za postavljanje budućeg kondemnatornog tužbenog zahtjeva iz kojega za tužitelja može proizaći, ovisno o uspjehu u sporu, konkretno ostvarenje njegovih prava u vidu isplate iznosa svih naknada i troškova koje je platio prilikom ugovaranja kredita, zbog čega postoji vjerojatnost da bi, ako tužiteljev deklaratorni tužbeni zahtjev bude prihvaćen, bila za tužitelja ostvarena određena konkretna pravna, odnosno imovinska korist koju bez takve deklaratorne sudske zaštite ne bi mogao ostvariti.

4.3. Tuženik je istaknuo prigovor radi prebijanja svoje tražbine s utuženim potraživanjem tužitelja, međutim tužbom je prvenstveno postavljen deklaratorni zahtjev radi utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe, pa takav zahtjev po svojoj pravnoj naravi nije podoban za prijeboj. Prijeboj je moguć samo između uzajamnih, istovrsnih i dospjelih tražbina kondemnatorne naravi, dok zahtjev za utvrđenje ništetnosti ne predstavlja novčanu tražbinu podobnu za prebijanje. Osim toga, tuženik nije određeno naveo ni pravnu osnovu, ni visinu, ni dospelost svoje navodne tražbine koju ističe radi prebijanja, pa je stoga ovaj sud odbio istaknuti prigovor radi prebijanja kao neosnovan.

4.4. Među strankama nije sporno da su sklopile dodatak Ugovora o kreditu i provele konverziju CHF kredita u kredit uz valutnu klauzulu EURO međutim protivno prigovoru tuženika, prema mišljenju ovog suda konvertiranjem kredita iz CHF u EURO tužitelj nije izgubio pravni interes za utvrđenje da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne budući ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan ni kad uzrok ništetnosti naknadno nestane, osim u izuzetnim uvjetima koje, a koji u predmetnom slučaju nisu ispunjeni (da je zabrana manjeg značaja i da je ugovor u cijelosti ispunjen). Slijedom navedenog valjalo je prigovor tuženika odbiti kao neosnovan.

5. Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je tužbeni zahtjev tužitelja na utvrđenje ništetnosti odredaba ugovora o kreditu o naknadi za troškove obrade kredita u visini od 0,30%.

6. U konkretnom slučaju na temelju izvedenih dokaza utvrđene su sljedeće činjenice:

- da su tužitelj i prednik tuženika Societe Generale - Splitska banka d.d. dana 14. lipnja 2007. godine sklopili Ugovor o kreditu broj 52466/07, temeljem kojeg je tuženik tužitelju, kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 55.000,00 CHF prema prodajnom deviznom tečaju Kreditora, odnosno tuženika vrijedećem za CHF na dan korištenja kredita,
- člankom 5. Ugovora ugovorena je naknada u visini od 0,30 % od iznosa kredita, jednokratna, koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita,
- tužitelju je na ime tzv. ulazne naknade prilikom isplate kredita tuženik naplatio iznos od 165,00 CHF / 97,67 EUR (0,30% od iznosa kredita),
- predmetni kredit s valutnom klauzulom u CHF, u skladu s odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (ZID ZPK – NN 102/15), konvertiran u eurski kredit sklapanjem Dodatka br. 1 Ugovora o kreditu, a u međuvremenu je i u cijelosti otplaćen.

7. Na temelju iskaza tužitelja saslušanog kao stranke na ročištu pred ovim sudom ovaj sud je utvrdio da je tužitelj prilikom zaključenja ugovora o kreditu sa tuženikom pročitao ugovor ali sa bankom nije posebno pregovarao u svezi visine naknade za obradu kredita, da se radilo o tipskom ugovoru. Koliko se sjeća naknada je iznosila 0,3%. Nisu mu objasnili što se plaća tom naknadom i nije mogao intervenirati na sadržaj ugovora. U ugovoru kojeg je sastavila banka sve je već bilo određeno, on je potpisao te ga nitko nije prisilio da on potpiše taj ugovor, a kredit da je u cijelosti platio. Prije potpisivanja ugovora nije se konzultirao sa nekim financijskim stručnjakom dok je po zanimanju je ekonomist te banci nikada od zaključenja ugovora do podnošenja tužbe nije uputio nikakav prigovor u svezi naplaćene ulazne naknade.

8. Obzirom da je ugovorni odnos nastao 14. lipnja 2007. na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/2003), pa se stoga odredbe predmetnog zakona i imaju primijeniti u ovom konkretnom slučaju. Odredbom članka 84. ZZP/03 propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

9. Sukladno odredbama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 126/2021., 114/2022., 156/2022., 145/2023., 155/2023., dalje ZOO) tužitelj može isticati ništetnost ugovorne odredbe, dakle i one kojom je propisana obveza plaćanja naknade za obradu kredita, i to pravo se ne gasi (čl. 327. st. 1. i čl. 328. ZOO-a).

10. Prema mišljenju suda pravni interes za vođenje ove parnice očituje se i u nužnosti uspostave pravične ravnoteže u odnosu na parnične stranke kao ugovorne strane iz Ugovora o kreditu budući da je propisivanjem od strane tuženika sporne odredbe odredbe o tzv. „ulaznoj“ naknadi, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, i time je tuženik znatno narušio ravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužitelja.

11. Obzirom da je tuženik u odgovoru na tužbu tvrdio da je odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva upravo takva odredba, odnosno ona koja je jasna, lako razumljiva i lako uočljiva, a da je tužitelj informiran o obvezi plaćanja te naknade, sud je našao da je prvotno bilo nužno utvrditi da li ta odredba podliježe testu poštenosti. U skladu sa citiranom odredbom članka 84. ZZP/03 nadzor nepoštenosti može biti ograničen samo ukoliko se odredba kojom se od potrošača zahtijeva plaćanje naknade za obradu kredita odnosi na neku od dviju u tom članku navedenih kategorija, tj. na "predmet ugovora" ili "cijenu".

12. Sud Europske Unije, u predmetima C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020., postavio je određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost.

13. Prema tomu, ovaj sud je dužan provjeriti jasnoću, uočljivost i razumljivost ugovorne odredbe o naknadi za obradu i odobravanje kredita te utvrditi da li takva odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama, pri čemu se mora preispitati tiče li se navodna nepoštenost sporne odredbe, među ostalim, odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga. Takvo shvaćanje zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u predmetu poslovni broj Rev -673/2023-2 od 13. veljače 2024.

14. Odredbom članka 81. stavka 1. ZZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu, odnosno znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Odredbom članka 81. stavka 2. ZZP/03 propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

15. Iz citiranih odluka Suda EU slijedi da Ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima.

16. U okviru ocjene poštenosti, sud je dužan provjeriti jasnoću, uočljivost i razumljivost ugovorne odredbe o naknadi za obradu i odobravanje kredita te utvrditi da li takva odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama, pri čemu se mora preispitati tiče li se navodna nepoštenost sporne odredba, među ostalim, odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga.

17. Pri ocjeni da li ugovorna odredba bila poštena, sud je, sukladno odredbi članka 83. ZZP/03, uzeo u obzir narav usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, kao i ostale ugovorne odredbe. Tako je sud uzeo u obzir da je ugovorna odredba temeljem koje je naplaćena naknada za obradu i odobravanje kredita, dio unaprijed sastavljenog ugovora, da je njezina visina određena dodatnom odlukom – Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora, da se plaća jednokratno, tj. prije korištenja kredita. Nije sporno da je naplaćena ova jednokratna naknada jer predmetnu činjenicu ne osporava ni sam tuženik.

18. Sud je prihvatio iskaz tužitelja u cijelosti, jer ga ocjenjuje uvjerljivim i istinitim, a isti je u skladu i sa u spis priloženim ugovorom iz kojeg je vidljivo da se radi o standardnom, unaprijed sastavljenom tipskom ugovoru, što tuženik tijekom postupka nije niti osporio.

19. Odredbom članka 81. stavka 1. ZZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o komu se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu, odnosno znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Odredbom članka 81. stavka 2. ZZP/14 propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Iz provedenih dokaza, sud nalazi utvrđenim da tužitelj nije pregovarao o uvjetima kredita, pa tako ni o naknadi za obradu i odobravanje kredita, već je tužitelj samo potpisao unaprijed sastavljeni (gotov) ugovor.

20. Iz iskaza tužitelja slijedi da nije bio obaviješten o razlozima koji opravdavaju plaćanje tzv. ulazne naknade (koje usluge i koji troškovi ulaze i u kojoj visini svaki od njih) pa sud zaključuje da je tužitelj bio u podređenom položaju, gdje mu je ponuđen unaprijed sastavljen ugovor, koji je sadržavao i odredbu temeljem koje je naplaćena sporna naknada za obradu i odobravanje kredita, no tužitelj nije mogao pregovarati o visini te naknade niti uopće o plaćanju iste, niti je tuženik tijekom postupka dokazivao koji troškovi ili pružene usluge se njome podmiruju s time da se ugovaraju u postotku odobrenog iznosa kredita.

21. Tuženik, iako je na njemu bio teret dokazivanja da je s tužiteljem pregovarao o naknadi za obradu i odobravanje kredita i visini te naknade nije na predmetne okolnosti predložio nikakva dokazna sredstva. Tuženik je samo tijekom postupka tvrdio da je tužitelj bio informiran o obvezi plaćanja predmetne naknade jer je ista bila jasno navedena u Ugovoru o kreditu.

22. Stoga je jasno, uzevši u obzir sadržaj ovih informacija, da tužitelj nije bio obaviješten o razlozima niti svrsi komu služi ova naknada, koje usluge, odnosno koji troškovi ulaze u tu naknadu niti o tomu koji je odnos između iznosa naknade i zauzvrat pruženih usluga. Uzevši u obzir sadržaj cjelokupnog ugovora te činjenicu da je ugovorna odredba temeljem koje je naplaćena naknada za obradu kredita (članak 5. Ugovora) upućivala na internu odluku tuženika u kojoj je samo naveden postotak u kojem se naplaćuje naknada za obradu kredita, bez ikakvog navođenja razloga zbog kojih se ista naplaćuje, svrhe za koju služi ili troškova koji se njome podmiruju, sud nalazi da tužitelj nije mogao razumno shvatiti niti izvesti iz cjelokupnog ugovora koje su to stvarno pružene usluge podmiruju predmetnom naknadom.

23. Prilikom ocjene savjesnosti i poštenja iz odredbe članka 81. stavka 1. ZZP/03, odlučno je utvrditi bi li tuženik, pod uvjetom da je na savjestan i pošten način poslovao s tužiteljem, mogao razumno očekivati da bi tužitelj prihvatio takvu ugovornu odredbu da se o njoj pojedinačno pregovaralo. Obzirom na izostanak pojedinačnih pregovora i činjenicu da se radi o tipskom ugovoru te da je za iznos naknade umanjen iznos kredita koji je stavljen na raspolaganje tužitelju, ne može se zaključiti da je tuženik mogao razumno očekivati da bi tužitelj pristao na tu odredbu u pojedinačnim pregovorima iz čega slijedi da tuženik nije vodio računa o tim zakonitim interesima tužitelja kao potrošača.

24. S druge strane, kad je riječ o ispitivanju postojanja znatnije neravnoteže, ono se ne može ograničiti na kvantitativno ekonomsko ocjenjivanje koje se temelji na usporedbi ukupnog iznosa transakcije na koju se ugovor odnosi, s jedne strane, i troškova koji na temelju sporne odredbe terete potrošača. Značajna neravnoteža može proizaći iz činjenice da se dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je, na temelju primjenjivih zakonskih odredbi, stavljen potrošač kao stranka ugovora nametanjem dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima.

25. Kako obveza plaćanja naknade za obradu i odobravanje kredita nije bila predviđena niti odredbama ZOO (odredbe članka 1021. do 1024.) niti odredbama tada važećeg Zakona o bankama ("Narodne novine" broj 84/2002), sud nalazi, da je stavljanje ove ugovorne odredbe kojom se nameće obveza potrošaču na plaćanje naknade za obradu i odobravanje kredita, nepovoljno utjecalo na pravni položaj tužitelja kao potrošača. Naime, nije sporno da konkretni ugovor ne sadrži nikakav opis

troškova ili usluga koji se plaćaju iz sporne naknade, niti su ti troškovi samorazumljivi, niti su to troškovi takvi da se mogu razumno uključiti u naknadu za obradu i odobravanje kredita. Točno je da se razumno u troškove banke treba uključiti materijalni trošak poput uredskog materijala, informatičke opreme te korištenje energenata, međutim nije razumno zaključiti da se takvi troškovi namiruju naknadom koja ovisi o visini odobrenog kredita kada je jasno da je riječ o troškovima koji ne ovise o toj visini jer su jednaki za sve kredite, neovisno o iznosu u kojem su odobreni. Zbog toga se može zaključiti da su troškovi koji su na ovaj način prebačeni na tužitelja nerazmjerni u odnosu na visinu u kojoj su stvarno nastali. Stoga je očito da je tuženik na tužitelja prenio obvezu plaćanja naknade i troškova koji ne odgovaraju stvarno pruženim uslugama ili troškovima. Pa iako nije bilo zabranjeno niti na drugi način ograničeno, ugovaranje odredbe o naknadi za obradu i odobravanje kredita nepovoljno je utjecalo na pravni položaj tužitelja koja potrošača u odnosu na onaj položaj koji je bio predviđen u dispozitivnom pravu.

26. S obzirom na istaknuti prigovor zastare tuženika, treba navesti da je sa ZOO uređen pravni institut zastare odredbama članka 214. - čl. 246. ZOO/05, kojima je, između ostalog, uređeno opće pravilo zastare, nastupanje zastare, vrijeme potrebno za zastaru te prekid zastare, dok su odredbama čl. 322. - čl. 328. ZOO/05 uređene pretpostavke za utvrđenje ništetnosti ugovora i pravne posljedice ništetnosti ugovora, kao i pravo na zahtijevanje utvrđenja ništetnosti ugovora, koje pravo se ne gasi, odnosno isto je neograničeno.. Stoga, neosnovano tuženik navodi da je u konkretnom slučaju nastupila zastara, jer tužiteljica tužbenim zahtjevom potražuje samo utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe kojom je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva, budući da se pravo na isticanje ništetnosti ugovora, sukladno odredbi članka 328. ZOO-a, ne gasi.

27. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a, te Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj 138/23, dalje: Tarifa), po kojima je tužitelju, a sukladno utvrđenoj vrijednosti predmeta spora, valjalo priznati trošak za sastav tužbe od 5. svibnja 2026. u iznosu od 200,00 EUR, sastav očitovanja na odgovor na tužbu od 8. lipnja 2026. u iznosu od 200,00 EUR, pristupe ročištima održanim 9. srpnja 2026. i 1. rujna 2026. po 200,00 EUR, pristupa ročištu za objavu presude u iznosu od 100,00 EUR, što uvećano za PDV po stopi od 25% iznosi 1.125,00 EUR.

27.1. Ovaj je sud odbio zahtjev tuženika za naknadom troška sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 110,00 EUR i na presudu u iznosu od 110,00 EUR, obzirom da tuženik nije platio sudsku pristojbu na tužbu dok je isti kao potrošač u postupku pokrenutom na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih interesa oslobođen plaćanja sudskih pristojbi.

U Zadru, 13. listopada 2026.

Sutkinja

Jadranka Nižić – Peroš, univ.spec.iur.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove odluke dopuštena je žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u 3 primjerka, u roku od 15 dana od dana objave, odnosno primitka prijepisa ove odluke, ovisno o ispunjenju uvjeta iz čl. 335. ZPP.

DNA:

- Tužitelju po punomoćniku,
- Tuženiku po punomoćniku.

Broj zapisa: **9-3088e-8fae1**

Kontrolni broj: **06fb2-8f258-cd9db**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zadru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.